نور دي نه يادوم

انعام الله ګوهر

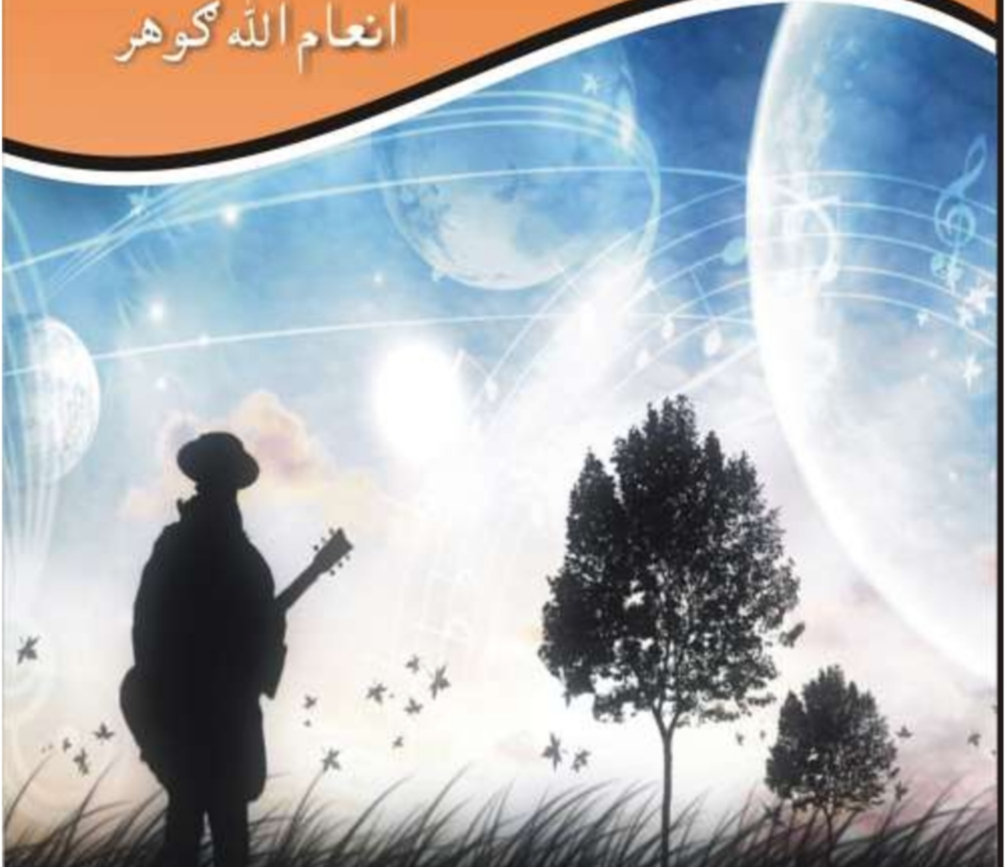

شعري ټولګه

دوهم چاپ

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم: نور دې نه یادوم
شاعر: انعام الله ګوهر
کمپوز: پخپله شاعر
پښتي: نعمت الله خالد
د چاپ کال: ۲۰۱۳
چاپ شمېر: دويم چاپ/۱۰۰۰ ټوکه
خپرندويه ټولنه: پښتو ادبي غورځنګ، کوټه

ددویم چاپ سریزه

په همدې بهانه ....

په کار خو دا وه چې اوس مې د پخواني کتاب د دويم چاپ په ځاى نوې شعري ټولګه له نوو شعرونو او خبرو سره درنو او خوږو مينه والو ته وړاندې کړې وه خو يو څو خبرو اړ کړم چې کتاب بيا چاپ کړم.

ما فکر کاؤه چې له کتاب چاپ کولو وروسته به که خداى کول له نوي شعر او نوي خيال سره راڅرګند شم خو نه پوهيږم څه راباندې وشول ، دا دې د کتاب تر دويم چاپ پورې مې يوازې په شمار يو څو غزلې ليکلې دي.او له بلې خوا ما هيڅکله دا فکر نه ؤ کړى چې ګران لوستونکي به زما کتاب دومره خوښ کړي چې زه به يې دويم وار چاپ ته اړ شم.د ملګرو په دې مينه او تشويق به له خيره سره اوس د شعر د شاپيريو د بازار دوکاندار شم.

ډېر ملګري راته وايې (نور دې نه يادوم) خو نو د مذکر صيغه ده ضررو له کوم خواږه ملګري دې خفه شوى يې.زه ورته دا وايم چې(نور) زموږ په سيمه کې يو اضافي تورى دى له« نه يادوم »سره يوازې دتاکيد مرسته کوي.نور يعني له دې وروسته دې نه يادوم.که

د دوی خبره هم شي نو موږ د هغه چا دپاره چې ژوند مو ورسره تړلی وي د (جانان) کليمه کاروو چې مذکر ښکاريږي خو جانان ،جانان وي.چې دا خبره ورته وکړم نو ملګري به وايي چې ښه دا يې جانان ! خو ولې يې نه يادوې . نو رښتيا خبره ده ځکه چې

جانان د چا کله هېرېږي

د هغو هېر شي چې په ذات کم اصل وينه

همدا پورته خبره زما د يوه غزل په قافيه کې هم شوې ده چې

ګوهره ته به دا دروغ وايې تر کومه پورې

چې بس دا ځل دې يادومه نور دې نه يادوم

خو بيا هم خپل زړه صبرومه نور دې نه يادوم !

يوه بله مهمه خبره دا ده چې ما چې په لومړي ځل دا شعري ټولګه چاپ کوله نو د دې نوم تر ټاکلو وروسته مې له ډېرو فرهنګي يارانو سره مشوره وکړه چې دا نوم څنګه دی او ايا تر دې مخکې خو به د بل چا کتاب نه وي.ځيني ملګرو يې ډاډ راکړ چې نه ،ځيني نورو به يې ويل چې زموږ داسې يو نوم تر غوږ شوی دی خو په غالب ګمان چې هغه (نوره مې مه يادوه) دی.بس ما هم توکل کړ ځکه زما له دې نوم سره ډېرې خاطرې تړلې دي.د کتاب له چاپ کولو وروسته د پښتو ادبي غورځنګ لس کلن جشن ته روان وم .په کندهار کې له ملګرو سره د يوې شپې دپاره پاتې شوم نو ما ويل راځه د ميرويس کتابخانې چکر ولګوه که چېرته دې نوی کتاب پيدا کړ. له

میرویس سره مې دا خبره یاده کړه چې کتاب مې چاپ شوی (نور دې نه یادوم).
هغه سمدستي راته وویل چې په دې نوم خو له ماسره یو کتاب شته چې د بل چا دی.ما ویل ته راواخله
له لږ ځنډ وروسته یې د ملګري جعفر هـــــــــاند شعري ټولګه (نوره دې نه یادوم) راکړ.په لیدو یې خوشاله شوم او خفه هم شوم.
خو بیا مې هم زړه ته تسلي ورکړه چې څه هغه دې نوره نه یادوم دی.خو زما له دې نوم سره دومره خاطرې ډي چې که تر چاپ
کولو مخکې هم ماته پته لګېدلی وای ما به د ملګري جعفر هاند عذر کړی ؤ او د دې نو د ایښولوو اجازه به مې ترې غوښتې وه.
بله خبره ! زما تکړه لیکوالانو ملګرو لکه ډاکټر څلاند،فیصل
فاران،ډاکټر امین تنها او داد محـــــــمدناوک او داسې یو څو نورو ملګرو زما په کتاب سریزې لیکلې وې.زما خپله دا اراده وه چې له دویم چاپ سره به یې چاپ کړم خو بیا یو څو ملګرو راته وویل
چې د دویم چاپ سره سریزې ښې نه دي هغه به بیا ځانته چاپ کړې.چونکه زه په هر وخت کې د ملکرو په مشورو ژوند تېروم نو دا مې هم ومنله خو بیا هم له پاس یادو شویو لیکوالانو ملګرو نه ډېره مننه کوم چې زما کتاب یې نه صرف لوستی دی بلکه هنري او تنقیدي لیکنې یې هم پرې کړې دي.

نور څه نه ليکم يو ځل بيا له ټولو مينه والو مننه کوم چې زموږ دزړه خبرې د زړه په سترګو ګوري او د خپل زړه خبرې يې بولي.دا مو هم دويم چاپ او تاسو ....يو ځل بيا هم ستاسو د نېکو نظرونو او ګټورو مشورو په هيله

په ډېره مينه
انعام الله ګوهر
پکتيکا ـ افغانستان
۰۰۹۳-۷۷۸۷۸۷۴۳۳
۰۰۹۲- ۳۳۳۹۲۹۰۸۵۶

مـا نـه غوښتل خو بس بې ارادې رایـــــادېدې
یـــو وخت وه چې د ورځې او د شپې رایــــادېدې

چې هر ځل به مې ستا د هېرېدلو کوشش وکړ
جانانه هومره ډېر رایادېدې، رایادېدې

منمه،ملامت یمه چې بېرته درته راغلم
خو څه وکړم چې نه مې هېرېدې، رایادېدې

ماښام چې مېکدې نه راوتم، ننوتم
د ستا د بېلتانه ترخې شېبې، رایادېدې

بېګا مې بیا په اوښکو باندې لوند خیشت وه ګرېوان
بېګا مې بیا په زړه راورېدې، رایادېدې

دا مینه هم جانانه عجیبه ده ستا له لاسه
په مخ مې روڼې اوښکې بهېدې، رایادېدې

تا هسې ماته یو ځلې په شا و راکتلي
خو ماته بیا اشنا ډېرې مودې، رایادېدې

زړه به مې چې کله شو خفه مسافرۍ کې
تر هر چا به هغه ورځ ته ادې ! رایادیدې

غزل

زما په زړه کې له مودو نه د یو چا تصویر دی
ماته خو ښکاري چې جانانه دغه ستا تصویر دی

د یوې جینۍ په الماري کې تر بنګړیو لاندې
په سره رومال کې څو خطونه او زما تصویر دی

زما له اوښکو په دې ډکو ډکو سترګو کې پروت
د چا د سرو شونډو د مینې د (مسکا) تصویر دی

د مخ له جیبه یې راوباسم او ښکل یې کړمه
اخ شکر خدایه رالیږلی مې اشنا تصویر دی

دا په قبرونو چې دا شنې ،سپینې جنډې رپیږي
دا د دې ژوند کیسه او دا ددې دنیا تصویر دی

هغه سړي چا چې زما زړګی ټوټې ټوټې کړ
ساتلی اوس هم ما د هغه بې وفا تصویر دی

غزل

يار مې ښکلې په زړه پورې ،راته ګوري
زړه مې ريږدې،زړه مې ښوري،راته ګوري

يو څو ښکلې مې د زړه اسمان کې مېشت دي
بس له ورايه لکه ستوري ،راته ګوري

زه خو دا له خدايه غواړم چې جانان مې
راته ګوري،راته ګوري،راته ګوري

چې جانان مې راکتل نه،ها وخت تېر شو
اوس خبري کوي نوري،راته ګوري

زه دولت څکه نه غواړمه چې بيا به
ډېر مايوسه، ډېر کمزوري،راته ګوري

وې څه بل وخت به خوله درکړمه ګوهره
اوس ډېر خلک له هر لوري راته ګوري

غزل

دا رانه مه پوښته چې بدې او که ښې تېرې شوې
له تانه پرته مې هم ورځې تېرېدې، تېرې شوې

له کوم سړي سره مې چې مينه په ساعت کې وشوه
لا مې هېر نه دی ګوره څومره زمانې تېرې شوې

لکه منشور نه چې د لمر رڼا اووه رنګه ووزي
له زړه مې داسې ستا د ښکلې مخ شغلې تېرې شوې

ستا د وصال او سپينې خولې وعدې لا نه شوې پوره
جانانه ،څومره ډېرې ورځې څومره شپې تېرې شوې

په خدای چې اوس مې هم زړه ودرېږي ،وډار شمه
په ما غريب ستا د فراق ترخې شېبې تېرې شوې

اوس د مرګونو، ژړاګانو پروا نه لري څوک
په دغو خلکو د مرګ دومره حادثې تېرې شوې

غزل

نه مې د ورځې شته خوبونه نه بېګا له غمه
د ژوند په خوند باندې هېڅ پوی نه شومه ستا له غمه

د جانان غمه سرخوړلیه لږ مهلت خو راکړه
چې ځان راخلاص کړمه د دې خوارې دنیا له غمه

خلک به هسې وایي دا چې لیونی شومه زه
زه خو ملګرو لیونی شوم په رښتیا له غمه

ستا له جفا نه پس په دې خبره ښه پوی شومه
په دې دنیا کې نه مړ کیږي څوک د چا له غمه

بېګا مې بیا کړه یاره ټوله شپه په ویښه تیره
بېګا مې خدای شته یاره ډېر ژړلي بیا له غمه

دا کرښې نه دې چې یې لولې ته په مخ د کاغذ
ګوهر خو لیکې دا هر څه ګوره اشنا، له غمه

غزل

سور اور دی او عذاب دی بې له یاره زندګي
تر څو به تېرومه داسې خواره زندګي

د هغه چا له لاسه یم په ژوند پوري ستومان
کوله چې به ما د چا دپاره زندګي

بیا به یې هم ستا په پښو کې کېږدمه جانانه
که راکړي راته خدای په څو څو واره زندګي

تر څو به د ذلت ژوند تېروو په غلامۍ کې
بس واخلې نوره ته رانه باداره،زندګي

داسي یو د خوف طوفان رالوتی په وطن کې
چې نه غواړي اوس دلته څوک له ډاره زندګي

ځان په مینه پوه کړه، مینه وپېژنه شېخه
تر کومه به کوې داسي بېکاره زندګي

دګوهر غم او خوښي دي ستاپه لاس کې یاره
وتلې د ګوهر ده له اختیاره زندګي

غزل

یار چې مې کله په غاښو کې شونډې سرې ونیسي
لکه مړوند کې چې د سرو ګلو غونچې ونیسي

منم چې مینه مو جانانه په ساعت کې وشوه
خو هېرول به دي بیا ډېرې زمانې ونیسي

دار ته به هم زه په رضا او په خندا لاړ شمه
خو که څوک راشي ما په جرم د (هغې)ونیسي

شېخ هم په ښکلو باندې لاس اړوي، مینه کوي
بس چې څوک ورشي دی په لاس کې زر تسبې ونیسي

زما جانان چې چیرته اوسي دا وصیت مې واورئ
زه چې مړ کیږم زما سترګې دي دورې ونیسي

که دغه حال وه په دې ځای کې نو به وګورې ته
څو کاله پس به دا وطن ،ټول هدیرې ونیسي

علاج یې ماته دی مالوم ګوهر به هله روغ شي
چې یار غېږ ورکړي او خپل زړه ته یې نزدې ونیسي

غزل

د غفلت په خوب ویده دې لکه مړي
ځینې ځینې پښتانه دي لکه مړي

دا زمونږ د پاک وطن پاک شهیدان ټول
دا ژوندي دي، داسې نه دي لکه مړي

ځینې خلک په عزت کې څومره سپک دي
بس په وزن کې درانه دي لکه مړي

لږ د خپلو عاشقانو احوال واخله
په کوڅه کې دې پراته دي لکه مړي

له ګوهره چې ته لاړې نازولې
ارمانونه یې اوس مړه دي لکه مړي

غزل

خدای شته په اوښکو دې لمانځم جانانه هر ماسخوتن
راته یادیږې ستا خبري بس اکثر ماسخوتن

پاس په سپوږمۍ کې راته ستا ښکلې څهره ښکاریږي
چې ویده کیږم ،په بالښت لګوم سر ،ماسخوتن

ډیر مې یادیږي کاشکي تللی یار په خوب ووینم
خدایه ورځ تېره کړې نن زر ،چې راشي زر ماسخوتن

بیګا مې ستا شایسته مخ اولید نو چیغه مې کړه
له کومې خوا راوخوت خلکو دغه لمر، ماسخوتن

ستا پاکه مینه لکه وینه په رګونو کې زما
زړه مې کوي ستا د نامې ذکر سحر،ماسخوتن

خلک ویده شې خو دی ژاړي تر سهاره پوري
دغه حالت بس سروکال وي د ګوهر، ماسخوتن

غزل

لکه غزل لکه نغمې خوږې خوږې خبرې
په زړه مې اورې ياره ستا پستې پستې خبرې

ښه مې په ياد دې لا تر اوسه مې هېر شوي نه دي
چې زه به غوږ وم تا به کړې وړې وړې خبرې

جينۍ ته خوب ورځي او سترګې يې وي سرې د ورځې
کړي تر ناوخته له خپل يار سره د شپې خبرې

که يارانه راسره نه کوې نو مه يې کوه
راسره کړه په شواروزکې يو،دوه ،درې خبرې

هېر به مې نه شي او تر مرګه به ياديږي راته
جانانه ستا هغه يو څو ترخې ترخې خبرې

ملګري وايي چې په شعر کې يې نوښت نشته دی
ګوهر کوي هغه زړې کيسې ،زړې خبرې

غزل

په زړه مې اوري ستا د مینې هغه تېر وختونه
له ډېره وخته پس مې هم لا نه دي هېر وختونه

تا به هېر نه کړي دا کمبخت زړه مې زه پېژنمه
که ووځي هر څو یاره ،ډېر کلونه ، ډېر وختونه

زما په واړه لالهانده او په سترې ژوند کې
د خوشالۍ او د خندا دې ،څو په شمېر وختونه

اوس مې په دغه خوار حالت پورې خندا مه کوه
رقیبه ما هم ډېر تیر کړي ستا په څېر وختونه

ګوهر دي مړ شي یا دې ړوند شي په دې غبرګو سترګو
چې تېروي به په خندا ستا نه بغېر وختونه

غزل

ټولې کيسې دې هېرومه ،نور دې نه يادوم
ما فيصله کړې صنمه، نور دې نه يادوم

په دې پوهېږم چې تر مرګه به دې هېر نه کړمه
خو بيا هم خپل زړه صبرومه ، نور دې نه يادوم

تا د رقيب سره جانانه يوځاى نه شم ليدى
زه درنه بل وطن ته ځمه ، نور دې نه يادوم

نور به زه ياره ستا لپاره اوښکې نه تويوم
بس زندګي تېروم سمه ،نور دې نه يادوم

ته مې په دغه سوې حال باندې خندا کوې ،او
زه ټوله شپه ژاړم له غمه ،نور دې نه يادوم

ګوهره ته به دا دروغ وايې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې يادومه ،نور دې نه يادوم

غزل

لږ ساده و .لیونی نه و ملګرو
ګوهر دومره بد سړی نه و ملګرو

دا په زړه مې چې د کوم خنجر ګوزار دی
دا اشنا ښکاري ،پردی نه و ملګرو

د پښتو په شاعري کې به مې راج وي
که خیرت و او مرګی نه و ملګرو

دغه چم و، دا کوڅې وې، دا محفل و
تاسو نه وئ، ساتېری نه و ملګرو

دا(شاعر) چې اوس په چیغو چیغو ژاړي
دا په زړه دومره نری نه و ملګرو

دا غزل به د ګوهر درته یادګار وي
خامخا که چیري دی نه و ملګرو

غزل

د دغه باغ او د بلبل مزه اوس نه ده پاتې
پانې یې زهر شوې د ګل مزه اوس نه ده پاتې

دستا په سترګو کې د مینې اظهار نه ښکاري اوس
ستا د خواره واره اوربل مزه اوس نه ده پاتې

پښتانه اوس دلته په ژوند باندې ستومانه دي ټول
د پېښور او د کابل مزه اوس نه ده پاتې

یاره چې ستا خوږو یادونو په کې ژوند تېراوه
ددې زړګي ددې ګوګل مزه اوس نه ده پاتې

چې یار دي لاړه بې وفا شو،د بل چا شودرنه
ګوهره ستا هم د غزل مزه اوس نه ده پاتې

غزل

چې دوه مین کړي سره ښکل،ماته رایاده شې ته
بورا چې کېني په کوم ګل ،ماته رایاده شې ته

ما چې دستا د هېرېدلو کوشش کړی هر ځل
تر ټولو زیاته هغه ځل ،ماته رایاده شې ته

په پردیسي کې راته هر څوک ستا په څېر ښکارېږي
لاس چې وهي څوک په اوربل ،ماته رایاده شې ته

هغه چې تا به د کابل خوږې قیصې کولې
ذکر چې کړ ي څوک د کابل ،ماته رایاده شې ته

دساه په هره یوه کړۍ مې دستا نام نوشته
د ژوندانه په هر منزل ،ماته رایاده شې ته

د خیال او فکر تخیل مې د ستا لور ته یوسي
ګوهر چې لیکمه غزل ،ماته رایاده شې ته

غزل

بې وفا ! ستا پرېښولو ته خفه یم
زه د خپل ژوند تېرولو ته خفه یم

ګران کار نه دی ستا تر دره خو به درشم
خو واپس بیرته راتللو ته خفه یم

دا نو څنګه محبت دی چې کال تېر شو
د یوې خولګۍ غوښتلو ته خفه یم

زه اوس بیا نوی مین شوم ،رنګ مې زېړ دی
بیا سوچو او ژړېدلو ته خفه یم

زه په مینه کې هر وخت ځکه کړیږم
چې دخپل یار هېرولو ته خفه یم

بیا شپه راغله تنهایي شوله ګوهره
درد ،په شعر کې رانغښتلو ته خفه یم

غزل

ما ویل بیا به مینه نه کوم خو بیا مې وکړه
بس دومره پوه شومه جانانه چې خطا مې وکړه

خدایه هغه کس رانصیب کړې چې په زړه کې مې دی
بیګا مې وژړل ښه ډېر او دا دعامې وکړه

ته خو به خود هم نه منې چې زړه دې وړی له ما
غل خو پخپله باندې نه وایي چې غلا مې وکړه

تا هم خپل کار اوکړ جانانه او جفا دې وکړه
ما هم خپل فرض دی پوره کړی او وفامې وکړه

بیا خو به ته هم ټوله شپه ژاړې ،پښېمانه به یې
که دې ازار کړمه لالیه او ښېرا مې وکړه

د رقیب سر مې دی مات کړی د خپل یار په چم کې
ګوهره خوښ یمه چې دا لویه غزا مې وکړه

غزل

د جانان له ډېره غمه شاعري کړم
د هجران له ډېره غمه شاعري کړم

بیا د یار له کوڅې راغلم بې دیدنه
یم روان، له ډېره غمه شاعري کړم

چې دا دومره دروند غم یوسم ،کاڼی نه یم
زه انسان له ډېره غمه شاعري کړم

د بیلتون او درقیب تر منځ راګیر یم
یم حیران،له ډېره غمه شاعري کړم

چې زما د شاعري سبب دې وپوښت
اخ قربان ! له ډېره غمه شاعري کړم

فکر مه کړئ چې ګوهر بس سم وزګار دی
په ایمان، له ډېره غمه شاعري کړم

غزل

ورځ مې خرابه وي چې تاته مې کتلي نه وي
داسي شپې کمي دې چې ما په کې ژړلي نه وي

هغه سړی د بيلتانه په غمو څه خبر وي
چا چې په ټول ژوند کې غمونه هيڅ ليدلي نه وي

په دې دنيا کې هر عمل لکه په غره کې چيغه
بد به ونه ريبي چې هر چا بد کرلي نه وي

خدايه تر هغه مې ژوندی لرې تر څو پورې چې
ټول پښتانه مې په يوه ټغر ليدلي نه وي

د ستا په هجر ګلالۍ دومره ژړلي دې ما
دومره به تا چېرته په عمر کې خندلي نه وي

ګوهر له تاسره کړي دومره ډېره مينه ياره
ستا په خوب خاطر کې هم کله راغلي نه وي

غزل

مین چې نه وي زندګي باندي هیڅ نه پوهیږي
هغه په درد د تنهایي باندي هیڅ نه پوهیږي

زړه چې ورنه کړې دلداري باندي هیڅ نه پوهیږي
دا ښکلي په یاري باندي هیڅ نه پوهیږي

کلی یې ټول په ما خبر کړ ځوانیمرګه یې کړې
وړه جینۍ په ریباري باندي هیڅ نه پوهیږي

څوک چې سرې شونډې، توري سترګې شاعري نه بولي
والله هغوئ په شاعري باندي هیڅ نه پوهیږي

د خلکو زړونه یې پرېښي دي جومات کې ناست دی
زاهد په چل د بندګي باندي هیڅ نه پوهیږي

غزل

ستا د سترګو نشانه به شم یوه ورځ
د غمونو افسانه به شم یوه ورځ

که ستا حسن زما مینه وه همداسې
د دې خلکو تماشه به شم یوه ورځ

له دې غم او له ژړا سره زړګیه !
ته غم مه کړه ،اموخته به شم یوه ورځ

که دې هره ورځ دا هسې ځورولم
درنه لاړ به شم، خفه به شم یوه ورځ

د غزل د عروجونو په اسمان کې
لکه ستوری رانبکاره به شم یوه ورځ

د هغې د لیونۍ مینې د لاسه
سودایي او دیوانه به شم یوه ورځ

غزل

بیا راباندي راغلل ستا غمونه، دریابونه
یاره وارخطا مي شول خیالونه، دریابونه

ژوند دی تېروم يې بس په تشو امیدونو
ځکه راته ښکاري سرابونه، دریابونه

نن مي په یو جام ګوذاره نه کیږي بې سوره یم
نن خو ساقي راکړه دریابونه، دریابونه

سترګوپه دریاب کي چي دي دوو کسو ته ګورم
ذهن ته مي راشي زر موجونه، دریابونه

تراوسه مي یوه خبر خوښیږي، رایادیږي
چا راته ویل چي کتابونه، دریابونه

ولي مي په چیغو ژړوې داسي ناترسه
په مخ مي ځي د اوښکو سېلابونه، دریابونه

شعر کي دي ګوهر د حکمت غواړمه ګوهره
ډک دي له ګوهرو دي شعرونه، دریابونه

غزل

زړه کي پيدا شوې مي جذبه ده، عجيبه غوندي
خدايه دغه مينه پښتنه ده، عجيبه غوندي

داچي په خاورين وجودسپلونه داسمان کوي
خلکود ضعيف انسان رتبه ده، عجيبه غوندي

ځان او له جهان نه سړی دومره بې پرواکړي
څومره دادعشق ظالم نشه ده، عجيبه غوندي

سترې دې په ژوند کړي خوپه مرګ دي قدر زيات شي
دغه دود،دستور او فلسفه ده، عجيبه غوندي

يادونه دي دسيوري غوندي ګڼ راسره درومي
ځارجانانه زما اوستا رشته ده، عجيبه غوندي

په ژبه د نغمو کي دزړه درد بيانول دي
ګوهره شاعري هم سلسله ده، عجيبه غوندي

غزل

زړه مې رانه غواړي د اشنا په څېر يو څوک
نه مې کړ پيدا ياره د ستا په څېر يو څوک

هو دا منم ښکلي به ډېر وي دې جهان کې
زه غواړمه د هغه بې وفا په څېر يو څوک

ته که په خپل حسن باندې ناز کوې دا واوره
نه به کړې مين ښکليه زما په څېر يو څوک

کله چې را ياد شي ټول دردونه مې قرار شي
زړه کې مې دی مېشت دمسيحا په څېر يو څوک

ښکاري دغه خاوره يو ځل بيا انقلاب غواړي
خدايه کړې پيدا د احمدشاه په څېر يو څوک

وتراشي لفظونه ترې ګوهر د غزل جوړکړي
صفت لري دې ځای کې دکيميا په څېر يو څوک

غزل

ډېرې ژړا مې سترګې سرې دي ،راشه
شپې مې کلونو نه اوږدې دي،راشه

ټوله شپه ویښ یمه د ستورو غوندې
د بېلتانه ترخې لمحې دي،راشه

لا خو دې زه په ناز پوی شوی نه یم
لا مې په زړه پاتې کیسې دي،راشه

په لوی جهان کې ځان یوائې بولم
د محفل ټولې شمعې مړې دي،راشه

جانانه بس دی نور د خدای په خاطر
راسره کړې دې وعدې دي، راشه

عمر مې ټول په انتظار کې تېر شو
زما ګوهر اخرې شپې دي، راشه

غزل

ګل وې خو اغزی شوې،له نظره شوې
لاړلې پردی شوې،له نظره شوې

اخ زړه سپېلنی شوې،له نظره شوې
ښکلو ته لوګی شوې،له نظره شوې

څه درسره وکړم خواروزار ژونده
غمجن مازیګری شوې، له نظره شوې

خوشحال به وې، بې غمه وې، خندل به دې
اوس چې رازلمی شوې، له نظره شوې

خدای خبر ګوهره چې په چا پسې
لاړې لېونی شوې، له نظره شوې

غزل

بيا دې له ځانه سره ولې دا غمونه راوړل
مين شوې څه له زړه او څه له دې دردونه راوړل

له مرګه پس به هم نکير منکر ته دا وايمه
ما له خپل ځان سره نيمګړي ارمانونه راوړل

موږ خلک څه کوو چې څه رنګ تماشې يې وکړې
ستا له کوڅې خو موږ واپس داغلي زړونه راوړل

خدايه په هغو خلکو جنګ پورې کړې،ختم يې کړې
دا کوموخلکو چې زموږ چم ته جنګونه راوړل

دا د هغو کار دی چې څنګ کې يې خنجر نيولی
کنه پښتون خو لاس کې هر چاته ګلونه راوړل

ګوهر دسرو او سپينو وس نه لري ګرانه ياره
د تا لپاره يې خو مات او ګوډ شعرونه راوړل

غزل

مینه ټینګه اراده غواړي ګوهره
مینه لویه حوصله غواړي ګوهره

په شیشه غر پرې کول اسانه نه دي
دا د عشق پاکه جذبه غواړي ګوهره

اوس مې زړه کې د جانان یادونه نشته
یادول خو حافظه غواړي ګوهره

زړه مې زړه غواړي له تانه، زړه دې راکړه
زړه مې نور ځیزونه نه غواړي ګوهره

دلته خلک مینه کفر ګڼي چوپ شه
دلته خلک بهانه غواړي ګوهره

شاعري اسانه نه ده ،شاعري خو
د غمونو سرمایه غواړي ګوهره

غزل

کاشکې تللی وای له ځانه چېرته لرې
له دې خلکو له جهانه چېرته لرې

زما زړه کور د غمو او اندیښنو دی
لاړ شه بل ځای ته ارمانه چېرته لرې

دلته خلک قدر نه کوي د مینې
ځه چې وتښتو جانانه چېرته لرې

دا په کوم ځای کې شوم پاتې خبر نه یم
زه د عشق له کاروانه چېرته لرې

بیا یې قدر ور معلوم شي ،بیا خفه وي
څوک چې لاړ شي له یو چانه چېرته لرې

دا جنګونه او دا شر خدایه ته یوسې
بس یو خوا ته له افغانه چېرته لرې

که مې څه مجبوري نه وای ګوهر وایي
زه به نه تلم له جانانه چېرته لرې

غزل

ګډ مې شوې په وینه کې خپل ځان کې راته ته ښکارې
خدایه په دوو سترګو د جانان کې راته ته ښکارې

سره غرمه کې ته یې . په زېړې مازدیګر تا وینم
ستوری شې، سپوږمۍ شې پاس اسمان کې راته ته ښکارې

کله چې یوازې شمه،سر په زنګون کېږدمه
خیال شې تصور شې په ګرېوان کې راته ته ښکارې

دا ځکه د دنیا له ستمونو فریاد نه کړم
خدایه ! په دې هر سخت امتحان کې راته ته ښکارې

څنګه اوس له تا نه بغیر بل چاته زړه ورکړمه
یه جانانه ! خدایږو په ایمان کې راته ته ښکارې

پرته ستا له مخه زه په سترګو بل څه نه وینم
ټولو ښایستونو د جهان کې راته ته ښکارې

زه ګوهر خو ستا له ښکلو سترګو الهام اخلم
ځکه په هر مخ د خپل دېوان کې راته ته ښکارې

غزل

له خپل زړه به بې اوباسم ارمان رو، رو
هیروم به نازولی جانان رو، رو

ستا غمو په ما خوبونه حرام کړي
ټوله شپه مي اوښکي ځي په ګرېوان رو، رو

د ځواني بېړه مې ګورم چي ډوبېږي
د بیلتون په میرات مړي طوفان رو، رو

ماته هغه وخت ته زیاته رایادېږي
چې ماښام وي او ورېږي باران رو ،رو

تل به نه وي ستا غرور، زما ژړاګاني
خدای به تیر کړي ستا د حسن دوران رو، رو

اعتبار سړی په چا وکړي حیران یم
یاران خېږي د لستوڼي ماران رو، رو

داسي ښکاري چې اخر به لیونی شم
زه پوهېږمه ګوهره په ځان رو، رو

غزل

جانان د عشق په دا م کې ګیر کړم، بیا یې پرېښولم
بند یې د زلفو په زنځیر کړم، بیا یې پرېښولم

هغه سړی مې ځنګه یار شو، څه بې وخته لاړو
زه یې ښه پوهه په تقدیر کړم، بیا یې پرېښولم

مخ یې له ورایه راښکاره کړ، خوله یې رانه کړه بیا
ظالم د خپل حسن فقیر کړم، بیا یې پرېښولم

ما به د شمعې غوندې درسته شپه په ویښه خوړه
جانان عادت زه په شوګیر کړم، بیا یې پرېښولم

د بې وفا لالي قیصه به درته څه وکړمه
ګوهره بس زه یې شاعر کړم، بیا یې پرېښولم

غزل

ډېر ځل داسې شوې چې له ځانه يو تېر شوې
عشق کې مونږ له ګټې او تاوانه يو تېر شوې

شپږ کليمې ووايو چې ستا له کوڅې راشو
هسې نه چې هلته له ايمانه يو تېر شوې

څو چې دلته خلک قدر پېژني د مينې
هاغه وخت به مونږ له دې جهانه يو تېر شوې

يار مو له رقيب سره ليدلی دی په څنګ کې
څو واري له دې سخت امتحانه يو تېر شوې

اوس خو د حالاتو مجبوري ده کنې هر وخت
مونږ له خپلې خاورې ډېر په ګرانه يو تېر شوې

يار، رانه لاس واخيستو ګوهره دا سې وخت کې
اوس چې مونږ د مينې له اسمانه يو تېر شوې

غزل

زړه مې د خپل زړه له دېرې نه بهر مه اوباسه
جانانه ما د حافظې نه بهر مه اوباسه

د يو چا غم په مخه کړی يمه دلته راغلم
ساقي ما نن د ميکدې نه بهر مه اوباسه

زه مې په خپل ځان باندې نه يمه، په تا ډارېږم
ما پسې سر له دروازې نه بهر مه اوباسه

دا څه خبرې مې بس پرېږده چې په زړه پاتې وي
دا څه خبرې مې د خولې نه بهر مه اوباسه

نور مې په ځان پسې د خلکو تر مخ مه ژړوه
ما د پښتو له دايرې نه بهر مه اوباسه

ګوهره دلته مې هم زړه ډېر بې قراره دی، خو
ما مې دخپل يار له کوڅې نه بهر مه اوباسه

غزل

ستا په ياري کې راته هر اميد ، ارمان ښکاريږي
په دغه رنګ خو دغه ژوند تېرول ګران ښکاريږي

زما په زړه کې محبت داسې ريښې وکړلې
چې اوس له ورايه راته هر ښکلی جانان ښکاريږي

څوک چې په ښکلو اعتماد کوي او زړه ورکوي
ماته خو دغه سړی خدای شته ډېر نادان ښکاريږي

دا به زما ددغه خپل پښتون طبيعت وجه وي
رقيب که هر څومره شي نيک، ماته شيطان ښکاريږي

له دې نه پورته نو دا مينه نوره څه ته وايې
تاته چې ګورمه جانانه ،ماته ځان ښکاريږي

دا د اسلام ټيکه دارانو ته له ځانه پرته
په دې دنيا کې خدای که هيڅوک مسلمان ښکاريږي

دغه زوی مړي په پردو غمو ځواني ضايع کړه
چې ورته ګورم ګوهر هر وخت پريشان ښکاريږي

غزل

ماته پته ده چې ښه درته یادېږم
ته دروغ وایې له زړه درته یادېږم

راشه مخ قبلې ته واړوه جانانه
بیا قسم وکړه چې نه درته یادیږم؟

دواړه سترګې دي بیا ډکې دي له اوښکو
مور وهلې یې که زه درته یادېږم؟

اخ جانانه زړه مې ټک شو پښو ته راغی
څه دې وویلو څه؟ درته یادېږم؟

چې یو ځل د تورو خاورو بندیوان شم
نو ګوهر به بیا هله درته یادیږم

غزل

جانانه ستا د خپلولو طریقه نه راځي
په تا د ځان قربانولو طریقه نه راځي

دې ګلابي مخ ته دې ځکه هسې ځیر ګورمه
د دې ګلاب د ښکلولو طریقه نه راځي
یم مسلمان یمه افغان پرته له خدایه، بل ته
بې خوده سر د ټیټېدلو طریقه نه راځي
ځان سره سل رنګه خبرې او سوچونه وکړم
خو د یار مخکې د ویلو طریقه نه راځي
ته یې ښکلا ته خوشحالي ته مې سکون یې د ژوند
پرته له تا د اوسېدلو طریقه نه راځي
خاوند ه ته خو مې د خوږ زړګي نه ښه خبر یې
د دعاګانو د غوښتلو طریقه نه راځي

په دې خوږه ساده پښتو کې به دې ستایم هر وخت
نور ما ګوهر ته د لیکلو طریقه نه راځي

د جلال امرخیل د غزل په لیکه

غزل

نن مې په زړګي مسته هوا راځي
داسې راته ښکاري چې اشنا راځي

ستا یادونه ما کړي وراخطا داسې
سم لکه جبریل چې په حرا راځي

ستا د خندنو سترګو بلا واخلم
زه چې درته ګورمه ژړا راځي

زما د زړه د یاد له کوه طور ثخه
یار له هرې خوا نه ستا ندا راځي

زما د لیونتوب پوښتنه مه کوه
ګوره دا الزام به بیا په تا راځي

یار راته وعده د سبا راکړله
خدایه اوس به کله دا سبا راځي

ښه وخت به ګوهره خیر دی هم راشي
تل خو په تیارو پسې رڼا راځي

غزل

وواېم روح که درته زړه وواېم
یمه حیران چې درته څه وواېم

محفل دی تهول له رقیبا نونه ډک
د زړه قیصه به په لېمه وواېم

کله دې سوچ کې دومره لرې لاړ شم
چې تاته ځان او ځان ته، ته وواېم

دا تورې زلفې که دې توره شپه ده
بیا به دې سپین مخ ته لمبه وواېم

که دې ژوندی دملالۍ تاریخ کړ
درته به کلکه پښتنه وواېم

ګوهره مه پوښته د زړه رازونه
ښه به وي دا زه چه څه نه وواېم

غزل

لکه شمع سوځېدم به تر سهاره
ستا فراق وه، ژړېدم به تر سهاره

د هجران ترخې شپې وې، تنهايي وه
بې وسي وه، کړېدم به تر سهاره

کړۍ شپه به ستا په لارو په کوڅو کې
لیونی وم ، ګرځېدم به تر سهاره

د غماز او ستا تر منځ به مرکې وې
زه به ناست وم، ځورېدم به تر سهاره

چې به يار په غېږ کې ونيولم کله
بيا به مست وم، زنګېدم به تر سهاره

هر شپه چې تېريده به ستا په غم کې
اف توبه ده! مړ کېدم به تر سهاره

پاکه مينه وه ګوهره، په يوه خوله
عجيبه ده، شرمېدم به تر سهاره

غزل

سوزې مې په څه په سره انګار باندې جانانه
مه ږده شنه خالونه په رخسار باندې جانانه

زړه مې نور زخمي دی او وتلی دی له کاره
غمونه راکوه خو لږ په شمار باندې جانانه

کرۍ شپه مې په غېږ کې د شبنم په شانې پروت وې
مه پاڅېږه اوس په شنه سهار باندې جانانه

بیا به هم په جاره ستا د مینې اعلان وکړم
که شمه د منصور غوندې په دار باندې جانانه

تا چې له غماز سره لاس یو کړ زما مرګ ته
زړه مې درنه تور شو په دې کار باندې جانانه

غلی مه تېرېږه ګوره لاس کړه راته پورته
کله مې چې راشې په مزار باندې جانانه

بس دی کنه نور د سپینې خولې وعده پوره کړه
مړ دې کړ ګوهر په انتظار باندې جانانه

غزل

چې ستا له دغو سترګو غلچکو نه تښتېدم
ساده وم ،د تقدير له فيصلو نه تښتېدم

خبره چې د يار او د اغيار سره يوه شوه
زه هر وختې له داسې حادثو نه تښتېدم

ستا بې وفايي مې زړه تور کړی له هر چانه
ګرم نه وم که له خپلو او پردو نه تښتيدم

ژوند کې په لومړي ځل ما جانان ته غصه کړې
لومړی ځل زه له خپلو حوصلو نه تښتيدم

خوب کې مې د نن سبا شيخانو حالات وليد
توبه مې له توبو شوه، له توبو نه تښتېدم

خلک يې پراته دي په دربار چې ډلې ډلې
ګوهره زه ډېر لرې له هغو نه تښتيدم

غزل

نور به زه له پاکه خدایه څه غواړم
ته چې زما نه شوې بل څه نه غواړم

عمر مې ټول ستا په خوښه تېر کړلو
اوس خو هغه ومنه چې زه غواړم

ګوره د دنیا وړې دې نه یمه
مینه درنه غواړمه او زړه غواړم

نن بیا نا امیده شوم راستون کورته
ما خو وې د یار نه به نن خوله غواړم

ځه ګوهره نور به درته څه وایم
بس خو دښمنان دې واړه مړه غواړم

Pukhto.Net

غزل

په ټول عمر کې ما دغه خطا کړې ده بس
چې مینه مې له تاسره رښتیا کړې ده بس

دا ولې مې تر اوسه نه هېرېږي هغه کس
هغه خو ماته یو ځلي خندا کړې ده بس

خدای خو دې زما په حال کړه یو واري جانانه
هر وخت مې ستا له پاره دا دعا کړې ده بس

زما د ژړا ګانو او غمونو په بدل کې
جانانه تا له ما سره جفا کړې ده بس

سرونه مو له تنه بېلوي او راته وایي
یی تاسو کافران، تاسو ګناه کړې ده بس

نه خوب وه، نه خندا وه نه خوښي وه نه مستي
په عشق کې ما ګوهره صرف ژړا کړې ده بس

غزل

خپلې زندګۍ نه په تنګ شوی یم
یاره له ځوانۍ نه په تنګ شوی یم

زه خو دې د خلکو د خندا کړمه
بس ستا له یارۍ نه په تنګ شوی یم

نور دې د ژړا کیسه کې نه یمه
نور دې له تګې نه په تنګ شوی یم

زه خو یې له ښې شمرې وویستم
بس له دې جینۍ نه په تنګ شوی یم

کله به له دې عذاب نه خلاص شمه
یاره پردیسۍ نه په تنګ شوی یم

درد د زړه په خپلو وینو لیکمه
ګوهره شاعرۍ نه په تنګ شوی یم

غزل

ستاد سپیني خولې وعدې راته یادیږي
هغه تېرې ورځې شپې راته یادیږي

لکه ستورې تر سهاره پورې ویښ یم
ستا د نیمو شپو کیسې راته یادیږي

چې هر څو بې هېرومه ،هېرومه
هومره زیاته خدای منې ،راته یادیږي

ستا د هجر درد مې زړه کې لا موجود دی
لا تر اوسه ها شیبې راته یادیږي

لکه شمع تر سهاره پورې سوځم
تویومه اوښکې مرې، راته یادیږي

ها، ګوهر غریب به څنګه وي همزولو؟
نن خو ډېر بې اندازې راته یادیږي

غزل

لارو ته ځير ګورم د اشنا لار رانه ورکه ده
خدايه په دې خلکو کې دتا لار رانه ورکه ده

د وخت په ګردابونو کې يم هسې راګېر شوی
مخکې مخکې ځمه خو په شا لار رانه ورکه ده
حال مې د مجنون نه هم بدتر شو ستا په مينه کې
ځيرې ګرېوان ګرځم د صحرا لار رانه ورکه ده
هر څوک چې مې يار که ،اغيار جوړ شو ترې
يا زه يم بې وفا يا د وفا لار رانه ورکه ده
دا په وطن څنګه د غمونو باد رالوتی
ټول خلک زړيږي د خندا لار رانه ورکه ده
خدايه دې زلمو ته بس قلم په لاس کې ورکړې
د جهل توره شپه ده د رڼا لار رانه ورکه ده

زه ګوهر افغان يمه د سر ټيټول نه راځي
نه ګورم دنيا ته د دنيا لار رانه ورکه ده

غزل

د خپل ژوند له تقدیر سره خبري کړم
بیا ستا له تصویر سره خبري کړم

خوب مي لیده څوک رانه هر څه واخلي
اوس یې له تعبیر سره خبري کړم

کله ستا د میني په خیالونو کي
"پاچا" شم له "وزیر" سره خبري کړم

اوس خو مي ډېر لوړ دی سندریز فکر
اوس خو له پامیر سره خبري کړم

نه یرېږم اوس له زولنو ځیني
یم لېوني شوی له زنځیر سره خبري کړم

بیا ګوهره ناست یمه غزل لیکم
بیا له خپل ضمیر سره خبري کړم

Pukhto.Net پښتو

غزل

بیا مې په زړه اوري نن یادونه د خپل کور
کېږي مې تر سترګو دیوالونه د خپل کور

هر ځای چې واړه ماشومان وویـنم په لوبو
ذهن ته مې راشي زرګلونه د خپل کور

څوک چې مې د کلي له خوا راشي ورته خوښ یم
ورشم ترې نه وپوښتم حالونه د خپل کور

اوښکو نه مې ډکې شوې لېمې لکه یتیم
ومې لیدل بیا نن تصویرونه د خپل کور

مه وینښوې دا مسافر ځوان دې وي ویده
ویني به شاید چېرته خوبونه د خپل کور

ډوب شې په سوچو کې بیا له ځان سره موسکی شې
بیا دې رانـژدې شول جوړ وختونه د خپل کور

کله چې راستون شم له روزګار سترې ستومان
ډېر وکړم ګوهره ارمانونه د خپل کور

غزل

څه په بې وفا باندې اوښتی یم
خلکه په بلا باندې اوښتی یم

نه مې خپلوي، نه مې پرېږدي بل ته
داسې په یو چا باندې اوښتی یم

نن مې اندازه د خوشۍ نشته هیڅ
نن په ورک اشنا باندې اوښتی یم

وار کوه د کړس خندا دې ځار شمه
نن خو په ژړا باندې اوښتی یم

هره یوه ادا یې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندې اوښتی یم

نه ګوهره اوس یې پرېښودی نه شم
اوس په دې ګناه باندې اوښتی یم

غزل

نن مې چې جانان راپورې وخندل
خدایګو ټول جهان راپورې وخندل

مینې دې له عقل نه وزګار کړمه
ځکه هر انسان راپورې وخندل

کله چې مې اوښکو باندې لوند خیشت شو
خپل ځیرې ګرېوان راپورې وخندل

دومره بیمار زړه درځیني تلی یم
یاره چې درمان راپورې وخندل

پوی شومه چې څومره ارمانجن یمه
کله چې ارمان راپورې وخندل

زه چې په ژړا شوم، دروغ نه وایم
یار مې په ایمان راپورې وخندل

څومره لېونی شوم ګوهر تا پسې
دا دې اوس خپل ځان راپورې وخندل

تنهايي

پرون سهار مې ځان سره وعده کړې وه
چې زه به دې بيا نه يادوم
ته چې ما نه يادوې
زه به هم تا نه يادوم
نوره خوشحاله زندګي تېروم
نور خپل درسونه وايم
ها بې وفا نه يادوم
ستا تصويرونه مې وسوزل ټول
د محبت هغه خطونه مې وسوزل ټول
ستا نشانې مې ټولې ماتې کړلې
ها په مريو جوړې شوې
هغه اينې مې ټولې ماتې کړلې
ماويل زه به تا نه يادوم
بيا ترمابنامه د ملګرو سره بوخت وم
ته راته نه يادېدې
خو
کله چې تياره شوه
شپې خپلې کمځۍ خلاصې کړې

ټول انسانان ویده شول
په خپلو ځالو کې مارغان ویده شول
زما د زړه دنیا کې
تنهایي شور شروع کړ
او د نورو ورځو نه
زیاته رایاده شولې
په توره شپه کې راته ته ښکارېدې
په هر یو ستوري کې مې ته لیدلې
بله د پوه کې راته ته ښکارېدې
سترګې مې ډکې شوې له اوښکو ګرانې
او د کاروان هغه یو شعر را یاد شو
ورته ګورم په کتو یې نه مړېږم
تنهایي مې د جانان جامې اغوستې

پېښور، د شپې درې بجې

غزل

خیال و،تصور و، وسوسه وه او که ته وې؟
هیڅ نه و،د اوبو په سر ځپه وه او که ته وې ؟

ستورو کې،په لمر کې،په سپوږمۍ کې مې لیدلې
حیران وم چې دا ورځ وه او که شپه وه او که ته وې !

په هر غم،هره خوښۍ او هره لار به راسره و
جانانه دا زما خپله سایه وه او که ته وې !؟

ستا نه وروسته ولې دغه ژوند راباندې بوج دی
د ژوند د تېرولو بهانه وه او که ته وې !

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

میني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لالیه
له ډېرې خوشحالۍ به خندېدم او ژړېدم

یاران چې به مې ولیدل په څنګ کې د اغیار
زه به له غیرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خندا ونه کړه ګوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

غزل

په هر مين به خامخا دا امتحان تېرېږي
چې محبت کې به له ګټې او تاوان تېرېږي

ته ښه بې غمه په پاسته پالنګ خوبونه کوه
په ما غريب دلته اوږدې شپې د هجران تېرېږي

ياره زموږ په خلکو څه عجب حالات راغلي
ځيني له سر تېرېږي،ځيني له ايمان تېرېږی

چا چې زموږ پښتون غرور ته سپک نظر کړی دی
هغوئ په هر دور مختور له دې جهان تېرېږي

ستا له جفا نه پس په دې خبره پوه شومه زه
چې په دنيا کې هم قيامت په يو انسان تېرېږي

په دې ښه پوی شه چې دا ښکلي وفا نه پېژني
ځکه مرګ غواړي خو ګوهر اوس له جانان تېرېږي

غزل

تا په ټول ژوند راته د يار په سترګه ونه کتل
ما درته بيا هم د اغيار په سترګه ونه کتل

له کومه وخته چې مې ستا مينې ته ملا تړلې
بيا مي بل کار ته هيڅ د کار په سترګه نه وکتل

چا چې تېرى کړى زموږ په پاکه خاوره باندې
ما ورته چېرې د وقار په سترګه ونه کتل

پښتنو ځاى ورکړ دښمن ته،خو چې ټک يې ورکړ
دوئ ورته بيا هم د ښامار په سترګه ونه کتل

احساس څوک نه لري ګوهر چې چېرته ژوند تېروي
ګوهر هم دې ښار ته،د ښار په سترګه ونه کتل

غزل

بس چې په تا مې باور نه شو پاتې
نور په هیچا مې باور نه شو پاتې

ما ازمایلي دي په سخته کې ټول
په هیڅ اشنا مې باور نه شو پاتې

مینه،اخلاص په کې څوک نه پېژني
په دې دنیا مې باور نه شو پاتې

ستا په خندا کې هم دهوکه پټه ده
ستا په ژړا مې باور نه شو پاتې

ټولې قیصې دي چې دروغ کړې دي
ستا په رښتیا مې باور نه شو پاتې

تا چې د ژوند لارې جدا کړې له ما
مرمه، په سا مې باور نه شو پاتې

غزل

نور دي له چمه کډه وړمه، ځمه
تاته وروستی سلام کومه، ځمه

هره خبر چي دا غيار په خوله کړې
زړه مي غورځيږي له دې غمه، ځمه

تا چي د خلکو مخ کي ورټلم
درته په ژوند بيا نه راځمه، ځمه

اوس مې د زړه کورګی په تا اباد دی
اوس داسي مه وايه چي ځمه، ځمه

وطنه، څه وکړمه ځار دي شمه
د څو کسانو له ستمه، ځمه

ګوهره زړه مي له دنيا نه تور دی
نور دي په خدای باندي سپارمه، ځمه

يادونه: خدای خبر چېري مي دا د مطلعې نيم بيته: تاته وروستی سلام کومه ځمه: تر سترګو شوې وه ،خو هره ورځ به مي خوله راتله، هم هغه وه چي غزل مي کړو

غزل

خوب ،ارام،سکون دې نه وای خوچې ته وای
لوږه تنده بس چې څه وای خو چې ته وای

چې ته غوږ وای ما په مینه درته کړلی
څه کیسې چې مې په زړه وای خو چې ته وای

روڼه شپه وای د ستا لاس وای زما لاس کې
او یو بل ته په کاته وای خو چې ته وای

دا د شپو ورځو له جاله وای وتلي
بس ټول عمر په مزله وای خو چې ته وای

ها ګوهر هم اخر لاړو چې ویل بې
څه به ښه وای څه به ښه وای خو چې ته وای

غزل

پخلا به شي،زما به شي جانان که خدای کول
پوره به مي شي يو ورځ دا ارمان ،که خدای کول

ګوره چي ډېر زر به د مظلوم لاسونه رسي
ددغو ظالمانو تر ګرېوان ،که خدای کول

دا چي مو په حال باندي خنديږي، خوشحاليږي
په دوئ به هم راځي دا امتحان، که خدای کول

دومره دي په حسن غرور مه کړه نازولې !
تېر به دي شي ډېر زر دا دوران، که خدای کول

زړه ته درنزدې کړه ګوهر،ښکل يې کړه په مينه
ټول عمر به يې ياد وي دا احسان، که خدای کول

غزل

د یو چا په انتظار ،تر ډېره وخته
یم تر اوسه ناقرار،تر ډېره وخته

په اوږدو او په ترخو شپو دهجران کې
پاتې شوی یم بیدار تر ډېره وخته

هسې یو ځل تا په شا وه،راکتلې
ما دې وڅارله لار،تر ډېره وخته

اې واعظه لږ ددې وضاحت وکړه
ښکلې نه کوې اقرار تر ډېره وخته

ګرانې ستا هغه ترخې ترخې خبرې
دا به ساتمه یادګار تر ،ډېره وخته

ډېر پخوا مې وه د تورې خرپ ورکړی
بیا مې ونه لید اغیار،تر ډېره وخته

چې مې یو ځل ستا دمینې شراب وڅکل
زه ګوهر ومه خمار، تر ډېره وخته

غزل

چېرته سره لبان او سپین رخسار او چېرته زه
وخت کړو سره لري، چېرته یار او چېرته زه

یاره ! مه پوښته د ژوند احوال مي مه پوښته
چېرته ستا په مینه کي قرار او چېرته زه

ته که امر وکړې له خپل سرنه هم تېر یمه
چېرته ستا له امر نه انکار او چېرته زه

اوس به کوم دلیل شمه غلیم سره پخلا
توبه مي ده خاونده دغه کار او چېرته زه

نن مي د ګوهر تپوس ترې اوکړلو، ویل یې
چېرته بیا اوس هغه غریب خوار او چېرته زه

غزل

دا وړ خو د مینې سفر نه کیږي
تا سره خو ګرانه، خبر نه کیږي

ستا د هېرېدو وعده مې یاده ده
صبر کنه ،دومره خو ژر نه کیږي

مینه سر تېرې غواړي ساده یاره
دا قیمار په بل یو هنر نه کیږي

یو د ستا فراق ته تم کېدی نه شم
نور مې له هیڅ شي نه خطر نه کیږي

هر څومره که ژاړمه په تا پسې
ستا په سخت زړه ولې اثر نه کیږي

شېخه ! اوس د مینې دام کې ګیر یمه
ته به رښتیا وایې ،مګر نه کیږي

تا پسې له هره کاره وواته
دومره دې هم ترس په ګوهر نه کیږي

غزل

يو زمرى بند په زنځير کې راته ښکاري
ژوند ددې خوب په تعبير کې راته ښکاري

ستا تصوير د زړه د پاسه ګرځومه
خپل تقدير په دې تصوير کې راته ښکاري

ستا د وصل شپه زما د قدر شپه ده
هر اميد په دې شوګير کې راته ښکاري

بد انجام د دې وطن د حاکمانو
د شهيد د مور په وير کې راته ښکاري

دا ګوهر څه اخوا ديخوا سړى نه دى
لوى کمال په دې فقير کې راته ښکاري

Pukhto.Net پښتو

غزل

په لپو لپو اوښکې تویوي ،ژاړي په چیغو
هغه چې مین زړه ازاروي، ژاړي په چیغو

جانان زما تر مخ زما تصویر ټوکړې ټوکړې کړ
اوس هغه پرې تصویر بیا جوړوي، ژاړي په چیغو

هغه چې زه یې هر وخت په سرو سترګو ژړولم
زما نه پس زما نوم یادوي ،ژاړي په چیغو

زما د مسافر زړګي ازار دې درپسې شي
چې مور دې په ملایانو ګرځوي ،ژاړي په چیغو

لږ وپوښتئ پاچا نه چې د دې ذمه وار څوک دي؟
وړوکی یتیم مخ او سر وهي، ژاړي په چیغو

چې ټول خلک ویده شي نو څه چل په ګوهر کیږي
فریاد کړي، په سر خاوري بادوي، ژاړي په چیغو

غزل

چې هر څو دي هېروم، نه مي هېرېږي
درته وبه خورم قسم نه مي هېرېږي

ملامت به يم چې بيرته درته راغلم
خو زه څه وکړم صنم، نه مي هېرېږي

ستا په عشق کې يم دې حد ته رسېدلی
که هر څو راکوې غم، نه مي هېرېږي

اوس خو څه کوې چې نوم دي په جار اخلم
که مې سر پرې کا څوک هم، نه مي هېرېږي

ځکه خوښ يم د رقيب مخ کې يار ووې
ته يې ماته محترم، نه مي هېرېږي

عجيبه ده دا نو څه مانا چې وايې
اې ګوهره نه درځم، نه مي هېرېږي

غزل

چې محبت کې لیونی شي سړی
په دغه وخت کې بیا سړی شي سړی

د مین هر څه وي د بل په لاس کې
د معشوقې د لاس بنګړی شي سړی

ځان سره سل رنګه سوچونه وکړي
خو د یار مخکې بیا ګونګی شي سړی

ماته د مینې زور ډیر ښه معلوم دی
لمبه لمبه شي ،سپېلنی شي سړی

کله د یو پردي سړي لپاره
له خپلو لرې شي ،پردی شي سړی

خدای د یار غیږ کې څه حکمت ایښی دی
که وي سپین ږیری را زلمی شي سړی

چې دعشق ټولو مرحلو نه تېر شي
هله ګوهر شي او غمی شي سړی
د رحمت الله درد د غزل په لیکه

غزل

زما په حال چې اوس خندا نه کوي ،څه به کوي
بې وفا یار چې مې اوس دا نه کوي .څه به کوي؟

دده د لاسه خو ما ټولې رشتې پرېښولې
هغه ظالم چې اوس وفا نه کوې، څه به کوي؟

د پله په څېر چې دې په نیمه لار کې پرېښولم
مسافر زړه چې مې ښیرا نه کوي ،څه به کوي

زما قاتل خو ددې وخت په انتظار کې ناست وو
زما په سر چې اوس سودا نه کوي، څه به کوي

یار یې د دده په مخ کې بل ته ګوري بل ته خاندي
ګوهر غریب چې اوس ژړا نه کوي،څه به کوي

ازاد نظم..............جرم

ډېره موده وشوله
چې له خپل ځانه خفه شوی یمه
بس له جانانه خفه شوی یمه
هر یو نفر راته پردی ښکاریږي
له درست جهانه خفه شوی یمه
ژوند مې د هغه مسافر غوندې دی
چې خپل وطن نه لري ،کور نه لري
د خپل زخمي زړګي ټکور نه لري
ټوله شپه داسې په ژړا تېره کړم
لکه یتیم چې پلار نه لري مور نه لري
ژوند مې تېرېږي داسې
لکه دا ژوند چې وي راکړی چا قرضه کې ماته
او زه لګیا یم هغه پور اوباسم
نن په دې لټه کې شوم
چې زما جرم څه دی او په څه خفه یم
په هر یو لوري مې د فکر اس ښه وځغلاوه
بلا بلا سوچونه زړه ته راغلل

دا به د چا قصور د چا وجه وي؟
دا به د هغه بې وفا وجه وې؟
نه نه
عشق او دردونه خو تړلي سره
ژوند او غمونه خو تړلي سره
نو بیا به څه وجه وي
دا د یارانو بې غوري کېدای شي
دا د ملګرو بې رخې کېدای شي
نه نه رښتیا اوس پوه شو مه زه
زما یوازې جرم دا دی
چې دنیا نه لرم غریب یمه زه

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

میني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لالیه
له ډېرې خوشحالۍ به خندېدم او ژړېدم

یاران چې به مې ولیدل په څنګ کې د اغیار
زه به له غیرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خندا ونه کړه ګوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

غزل

درنه لوګی درنه قربان ،راپسي وبه ژاړې
جانانه وبه کړې ارمان ،راپسي وبه ژاړې

اوس مي په حال باندي خندا کړه هيڅ خبره نه ده
چي کله مړ شم په ايمان ،راپسي وبه ژاړې

تل به دي نه وي دغه سره لبان او توري سترګي
چي کله تېر دي شي دوران ،راپسي وبه ژاړې

زه به د تلو اجازه درکړمه خو دومره واوره
ځي به دي اوښکي په ګريوان ،راپسي وبه ژاړې

له ډېره کبره نه راګورې نه مي اخلې سلام
په خپلو کړو به شې پښېمان ،راپسي وبه ژاړې

دا د هجران اوږدې اوږدې شپې به په تا هم راځي
شمېرې به ستوري د اسمان ،راپسي وبه ژاړې

دومره خو پوه يم چي ګوهر به درته نه يادېږم
خو چي دروامي خلې ديوان ،راپسي وبه ژاړې

غزل

دزندګۍ پېرييان کښېنستي په ما
که د ځوانۍ پېرييان کښېنستي په ما

په خوله چي داسي ګډي وډي وايم
ستا د خولګۍ پېرييان کښېنستي په ما

ټوله شپه خوب ترې نه کولای نه شم
د لېونۍ پېرييان کښېنستي په ما

ها غنم رنګ يار مي په منډه منډه
رارسوۍ، پېرييان کښېنستي په ما

بې سره سر مي نه ټيټېږي بل ته
د بندګۍ پېرييان کښېنستي په ما

ما وې د خلکو دي څرمن وويسته
وې د "کرسۍ" پېرييان کښېنستي په ما

ګوهر چي هره خبر سپينه کوم
دشاعرۍ پېرييان کښېنستي په ما

غزل

دا چې له غصې نه تکه سره يې کليوالې
بيا په څه خبر باندې خفه يې کليوالې

مخ چې په پلو کې کله پټ کله ښکاره کړې
مه شرمېږه اوس خو لا وړه يې کليوالې

ترمې ترمې اوښکې مې په مخ باندې رادرومې
خوب کې مې ليدلې چې ته مړه يې کليوالې

زه خو ستا له سترګو په دې کلي کې اوسېږم
اور شي راته کلی چې ته نه يې کليوالې

بيا دې جوړ همزولو سره کړی دی ورانی
راغلې له ګودر لمده خيشته يې کليوالې!

اوښکې وچې کړه،بس ومې ویل نه ځم درنه
ته خو په رښتيا ډېره ساده يې کليوالې

ګوره دې ګوهر ته يې له زړه نه ډېره ګرانه
خوشحال يې ساته هر وخت نازوه يې کليوالې

غزل

یاره تېر په هېر کړه راپخلا شه بیا
وګوره په ناز او په خندا شه بیا

بس ومې ویل بیا به داسې نه کیږې
لاس د مینې راکړه بیا، زما شه بیا

یووار خو مې زړه ته درنژدې کړه ته
خیر دی جانانه بې وفا شه بیا

غېږه راکړه،غېږه راکړه مرم درنه
هله د دردونو مې دوا شه بیا

څوبه دفراق په اور کې سوځمه
چېرته خو را پېښه په دې خوا شه بیا

لږ خو ته هم خپل ګرېوان کې سوچ وکړه
زه به درته څو وایم چې دا شه بیا

دلته د حق ژبې ترل شوې دي
حق لیکه ګوهره او ګویا شه بیا

یو ساعت

نن چې ښوونکې کله
دغه خبره وکړه

"په یو ساعت کې وي شپېته دقیقې "
نو ما په زړه کې یاره دا ووېل

ښوونکې په دې نه دی خبر
چې ستا نه پرته په ما

دا یو ساعت لکه یو کال داسې وي
دا یو ساعت لکه یو کال داسې وي

غزل

څه پرې وشوه خدایه زما دلبر خوداسې نه و
هر وخت په چیغو ژاړي دا ځیګر خوداسې نه و
نه شور د ماشومانو شته نه نجونه ځي ګودر ته
غمګین زموږ د کلي مازیګر خو داسې نه و
نسیم د صبح دم نشته شبنم په سرو ګلونو
ویجاړ زموږ د کلي سپین سحر خو داسې نه و
هر څوک دی وار خطا،خیر د خپلو ځانو غواړي
زموږ د رنګینو ښار پېښور خو داسې نه و
نن هر چا دي زړې جامې اغوستې خفه ګرځي
نکریزي په لاس نه لري ،اختر خو داسې نه و
چي ګورم لاس تر زنې حیران ناست وي په سوچو کې
خوشحال به و،خندل به یې ګوهر خو داسې نه و

پېښور، ۰۹۱۱۱۹
یادونه: پېښور د لر اوبر پښتنو ګډ ټاټوبی دی او ډیرو افغانانو دلته خاپوړي کړې او روزل شوي ،داشعر ما هغه وخت لیکلی وه کوم وخت چي د پېښور حالات ډېر خراب وه او په هره هفته کي به یوه یا دوه چاودني کېدلې.

غزل

ته رانه لاړې بې وفا شوې په خندا خندا کې
زه لاس تر زنې شومه پاتې په ژړا ژړا کې

دتا راکړې د سبا وعده به کله راځي
کلونه ووتل جانانه دې سبا سبا کې

څوک به دې ووینې محبوبې ځواني مرګه به شې
بیا چې رانه شې داسې پټه په بېګا بېګا کې

نور دې له سپین مخ او سرو شونډو نه توبه کومه
هسې نه کفر ته مې وباسې خطا خطا کې

پام، هسې نه مړ شم،هسې نه خون مې واخلې
راګوره مه داسې نخرو داسې ادا ادا کې

شېخه رانده نه یو په ښو او بدو ښه پوهېږو
خلک دې وغولول ډېر پدې تقواتقوا کې

په بل وطن کې مسافر دی، له ډېر وخت نه ګوهر
چې هېر یې نه کړې یادوه یې په دعا دعا کې

غزل

نه کیږي جانانه خامخا سترګي در اوړي
مه راځه په مخه چي زما سترګي در اوړي

مه توروه نوري دغه توري بلا سترګي دي
اخربه له نظره شې بلا سترګي در اوړي

هره یوه خبرچي درقیب دله په خوله کړې
خودبه ډک محفل کي په ژړا سترګي در اوړي

ګل اودشبنم غوندي رشته د موده ترمنځ ګلې
دا ځکه خوپه تلوتلو کي په شاسترګي در اوړي

مړه شې د سرو شونډو سره مه راوځه ښارته
اې کابلۍ پېغلې د هرچا سترګي در اوړي

جانانه په ګوګل کي مي زړګی شي په ټوپونو
کوم وخت چي دغماز دا بې حیا سترګي در اوړي

ته چي لویه لارکي له هغې نه خولګۍ غواړې
څه کوې ګوهره د دنیا سترګي دراوړي

غزل

څه په بې وفا باندې اوښتی یم
خلکه په بلا باندې اوښتی یم

نه مې خپلوي،نه مې پرېږدي بل ته
داسې په یو چا باندې اوښتی یم

نن مې اندازه د خوښۍ نشته هیڅ
نن په ورک اشنا باندې اوښتی یم

وار کوه د کړس خندا دې ځار شمه
نن خو په ژړا باندې اوښتی یم

هره یوه ادا یې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندې اوښتی یم

نه ګوهره اوس یې پرېښودی نه شم
اوس په دې ګناه باندې اوښتی یم

غزل

روغ او لېوني راته یو شوي دي
خپل دي که پردي،راته یو شوي دي

نیسي مي لمني ورتلی نه شمه
ګل سره اغزي راته یو شوي دي

بیا مي رقیبان د یار په خوله باندي
له کلي نه شړي،راته یو شوي دي

دخپل ژوند تېرولو ته مي نه پرېږدي
اوس خپل ګاونډي راته یو شوي دي

وطن په غریبو نیولي انداز دا ووې!
خدایه،خپل بچي راته یو شوي دي

ګوهره بیا مي دا خلک په مینه کي
دار ته خېژوي،راته یو شوي دي

پېښور

غزل

په زړګي غمونه نه وای او جانان وای
چې د ژمي اوږده شپه وای او جانان وای

د کوم لوی سیند کناره وای او جانان وای
په اسمان شنه زرغونه وای او جانان وای

چې تر مرګه پوري مست وای او نشه وای
دا دنیا یوه میکده وای او جانان وای

د ځواني رباب مو غېږ کې وای نیولی
د ژوندون خوږه نغمه وای او جانان وای

کاشکي یو ځل داسي شوي وای ګوهره
د ژوندون شېبه شېبه وای او جانان وای

نظم

ما درته وېل دې ښارته مه راځه مه بيا
ما درته وېل دې ښارته مه راځه مه بيا
دلته اوس خلک محبت نه پېژني
هرخوانفرت دی، څوک الفت نه پېژني
هيڅوک دشوندو عبادت نه پېژني
فکرونه مړه دي څوک غيرت نه پېژني
ما درته ويل دې ښار ته مه راځه بيا
دلته اوس ميني په دولت خرڅيږی
دلته حسيني په دولت خرڅيږي
اوس ددې ځای نه سم ځنګل جوړ شوی
دانسان ويني په دولت خرڅيږي
مادرته ويل دې ښار ته مه راځه بيا
دلته هر خوا کونډې يتيمان ژاړي
په چيغو سر دي ببر سري ماشومان ژاړي
دلته اوس هر خوا ځان ځاني خوره ده
هر څوک په خپل وير په خپل ځان ژاړي
ما درته ويل دې ښار ته مه راځه بيا
اوس هغه ښکلي خلک نشته دلته
هغه سپېڅلي خلک نشته دلته

هغه چې ته به نازېدلې پرې باندي
او س هغه تللي خلک نشته دلته
زموږه چم زموږ ګودر چا په ګولو ویشتلی
زموږ جومات زموږ ګودر چا په ګولو ویشتلی
زموږ د کلي په حجرو کې د باروتو بوی دی
زموږ ماښام زموږ سحر چا په ګولو ویشتلی
مادر ته ویل دې ښار ته مه راځه بیا
مادر ته ویل مسافرۍ کې ښه یې
وطن نه لرې پردیسۍ کې ښه یې
څه چې در رسي د خدای شکر کوه
بس په دې خپله غریبۍ کې ښه یې
زما دې نه منل بیا راغلې
او س در په در خاورې په سر ګرځه
په خپل وطن کې مسافر ګرځه
مادر ته ویل دې ښار ته مه راځه بیا

ګوهر ، پېښور ۸ ۰۱۰۲ ۳

غزل

څه په مينه او ادا، پټ پټ وخاندي
راته وګوري اشنا، پټ پټ وخاندي

ها شيبه په محبت کي څومره خوند کړي
په زړا شي روسته بيا، پټ پټ وخاندي

هغه تېري ورځي شپې چي ورپه زړه کړم
سرکړي ښکته بې وفا، پټ پټ وخاندي

هله پوی شم چي مي حال څومره بدتر دی
چي تېرېږي څوک په ما، پټ پټ وخاندي

زما اوښکي هيڅ اثر په جانان نه کړي
ما چي ويني په ژړا، پټ پټ وخاندي

په بيګا چي ترېنه خوله واخلم ګوهره
راته وګوري سبا، پټ پټ وخاندي

غزل

یاره زما په حافظه کې ساه پیدا شي
چې رایاد شې په سینه کې ساه پیدا شي

ته چې کله په ایینه کې ځان ته ګورې
ثومره خوند کړي، په ایینه کې ساه پیدا شي

ستا سرې شونډې، اننګي په کې ښکاریږي
د شرابو په پیاله کې ساه پیدا شي

خدایه ته خو یو خوشال بیا راپیدا کړې
چې په ټوله زمانه کې ساه پیدا شي

چې په مړو سترګو وروګورې جانانه
راژوندی شي،په مړده کې ساه پیدا شي

ستا په یاد کې چې ګوهر کله شعر لیکي
د غزل هر مصره کې ساه پیدا شي

غزل

له خوشالۍ او له خندا نه شوم محرومه،اشنا
چې بند شوم ستا د دغه تور اوربل په لومه اشنا

د وصال ورځې دې خوږې دې لکه شات و شکر
د هجر ورځې دې ترخې دې تر زقومه اشنا

زړه مې په تا پسې رنځور دی او درمان مې ته يې
چې درنه مړ نه شه ،زر کوه رادرومه اشنا

په نورو لارو باندې نه ځمه ،ګمراه به شمه
يو ستا د کور لاره ده ماته رامالومه اشنا

د يوسفي حسن خاونده بس دی راشه کنه
کړي انتظار به دې ګوهر غريب تر کومه اشنا

غزل

یار! په خپل ځان نه پوهېږم دغه څه راباندي وشول
دا په چا پسې ژړېږم، دغه څه راباندي وشول

هر یو چل مې په زړه وکړ، چې تا هېر کړمه جانانه
نه صبرېږم،نه صبرېږم، دغه څه راباندې وشول

هغه یو کس بس یو ځل، بې وفایي راسره کړې
اوس له مینې نه یرېږم، دغه څه راباندې وشول

لیونتوب نه دی نو څه دي، چې کوڅه کې دې روان یم
له خپل ځان سره غږېږم، دغه څه راباندې وشول

نن مې ځان ته ژړا راغله،په خپل ځان مې زړګی وسو
د نارنج غوندې زیړېږم،دغه څه راباندې وشول

هره شپه دې په فراق کې ،لکه شمع تر سهاره
ویلي کېږم او سوځېږم، دغه څه راباندې وشول

هله زر شه پسې لاړ شه، جانان راوله ګوهره
په ایمان لېونی کېږم، دغه څه راباندې وشول

غزل

تا په خداى باندې سپارمه، درنه ځمه
بس يو وار دې ښكلومه، درنه ځمه

د ژوندون او د ځواني غوندې به ځغلم
نور صنمه،تا پرېږدمه، درنه ځمه

كه هر څومره منتونه راته وكړې
درنه ځمه، درنه ځمه، درنه ځمه

دا په ما باندې دې كومه بلا كړې
ټوله ورځ درته راځمه، درنه ځمه

په والله چې زړه مې چوي، زړه مې چوي
ستا له غمه، له ستمه، درنه ځمه

ته به راشې مابه بيرته درپخلا كړې
په دې هيله په دې تمه، درنه ځمه

چې ته نه يې نو په دې دنيا به څه كړم
بس ګوهره درنه مرمه، درنه ځمه

غزل

نه مې شي ګذران لېونی کېږم
یاره په ایمان لېونی کېږم

ډېر راته یاد شوی نن
راولیږ جانان لېونی کېږم

زړه مې په لمبو سوزي
واړوه چشمان لېونی کېږم

ستا په لټون ګرځم تل
څیرې مې ګرېوان لېونی کېږم

تا چه سترګې توري کړې
اوس مې ده ګمان لېونی کېږم

تا پسې رنځوریمه
ته مې شه درمان لېونی کېږم

زه ګوهر، سپیرې دنیا ته
ډېر یمه حیران لېونی کېږم

(د قیصر اپرېدي په طرحه)

غزل

ماښام د سیند په غاړه او سحر د سیند په غاړه
زه ګرځمه یوازې اوس اکثر د سیند په غاړه

چې کله مې په زړه ستا د غمونو چپې راشي
راووځمه او کېنمه بهر د سیند په غاړه

جانانه ستا تصویر زما په زړه کې داسې ښکاري
ته راشه او لږ وګوره دا لمر د سیند په غاړه

چپې چپې چې د ساحل په خوا رادرومي
په غېږ کې مې ورتېینګ کړي زر دلبر د سیند په غاړه

ته ورشه د څپو غېږ ته ځان واچوه ګوهره
پیدا به نه کړې هیڅکله ګوهر د سیند په غاړه

غزل

په زړګې مې ستا غمونه لکه غرونه
ورمه دا درانه بارونه لکه غرونه

را تاو شوې دې زما او د جانان نه
رواجونه، دیوالونه لکه غرونه

زه د عشق په سمندر یم ورګډ شوی
دې په مخ کې مې موجونه لکه غرونه

زما خیالونه، ارمانونه، امیدونه
لکه غرونه، لکه غرونه، لکه غرونه

د دنیا هر یو ستم ته یې ملا ورکړه
پښتانه لري کلک زړونه لکه غرونه

د حکمت او محبت ګوهر په کې دي
اې ګوهره ستا شعرونه لکه غرونه

د یوه نامعلوم شاعر د غزل په لیکه

Pukhto.Net

غزل

څنګه چې انسان په کایناتو کې راګېر دی
داسې مې دا زړه ستا په خیالاتو کې راګېر دی

مرګ غواړي له خدایه او له ژونده سترې شوی
دلته هر سړی داسې حالاتو کې راګېر دی

اغیار مې اوس په خپله چالاکۍ کې راښتی
مچ دی خدای وهلی او په شاتو کې راګېر دی

لا هم د خپل ځان پېژندلو ته وزګار نه دی
دومره دا انسان په مجهولاتو کې راګېردی

ساده دی،وفادار دی او په مینه ښه پوهیږي
یار بس د ګوهر دغو صفاتو کې راګېر دی

غزل

په ځان مې حرام کړي دي خوبونه ستا په سر
زه وړمه اوس د خلکو منتونه ستا په سر

پام، چې مې په نیمه لار کې پرې نږدې جانانه
ما یښي له رقیب سره شرطونه ستا په سر

زما د قتلولو په نیت هم که خوا له راشې
شیندم به زه ګیډۍ ګیډۍ ګلونه ستا په سر

ستا په یارانه کې شوم له خپلو، پردو لرې
راکړي راته هر چا جوابونه ستا په سر

ته خو یې والله که په کیسه کې یې جانانه
ګوهر بیا لیونی دی کړي جنګونه ستا په سر

نظم
(دا نظم یو چاته ډالۍ و)

تاته به یاد وي کنه
خو ماته اوس هم یاد دي
اوس هم چې شپه شي انسانان ویده شي
په خپلو ځالو کې مارغان ویده شي
د مور په غېږ کې ماشومان ویده شي
خو زه لکه خزان وهلې څانګه
چه د سپیره باد سره والوزي
لکه یو ستړی مسافر چې کور نه لري
لکه یتیم چه پلار نه لري مور نه لري
داسې یوازې او تنها پاتې شم
سترګې مې ډکې شي د اوښکو
په ژړا پاتې شم
او رایادیږي هغه تېر وختونه
هغه
ستا خوږې خبرې
ها د زړکي په شان
پستې پستې خبرې
هغه چه شپه به شوله
او زما ماشوم هیلو به

د تصور دنيا کې
لکه واړه ماشومان

د تا په وړاندې به مې
زخمي ځيګر کېښود
او تا به په مينه مينه
زما دا ماشومه اروا
په ناز وخندوله
بيا به دې وژړوله
تاته به ياد وي کنه
خو ماته اوس هم ياد دي
يوه شپه تا وويل
ډېر دې په مينه او ادا وويل
که زه چيرې په لوی سفر لاړه شم
تا د ماشوم ژوندون نه
لکه "وړانګه" د لمر لاړه شم
نو
تاته به ياد يږم کنه؟
ما درته وويل نه
زه به تا نه يادوم
ته لږ حيرانه شولې
بيا پريشانه شولې
او په غټو تورو سترګو دې
په مينه مينه ماته وکتل

ما درته کټ کټ وخندل
ته څومره ساده کوچۍ یې
زما د زړه دنیا یې
څومره ښایسته کوچۍ یې
زه به تا نه یادوم ځکه
د یادېدو د پاره
خو هېرېدل شرط وي
خو زه تا هېرولی نه شم
هو دا منم چه هېروم به دي له وخته سره
خو دا مې وعده ده چه به تر مرګه پورې تا یادوم
تا ته به یاد وي کنه
خو ماته اوس هم یاد دي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

شمارلي يې په تا د اسمان ستوري او که نه !
زړه ووايه چې ښکلي دي سر زوري او که نه !

په ما خو ساډوبي راځي چې يار ته مخامخ شم
ستا څه حال وي ملګريه زړه دي ښوري او که نه ؟

بيا به د خاطر غوندې جانان په لاس کې راشي
ته صبر چې په شا باندې راګوري او که نه

که دلته حالات داسې وه يوه ورځ به ته ګورې
چې کاڼي په وطن باندې را اوري او که نه

زه چې له کلونو کوم سړي ته غزل ليکم
ګوهره خدای خبر هغه يې ګوري او که نه !؟

غزل

حسن به لري خو وفا نه لري
ښکلو کې دا کار دی چې دا نه لري

مه يرېږه ټينګه غېږه راکړه ،يار
مينه ناروا او روا نه لري

دا د هجر شپې څومره اوږدې شولې
ژوند مې جوړ د وصل سبا نه لري

زه دې د عالم د تماشې کړمه
تا دې خدای ګلابه رسوا نه لری

هر څو که دې بد راسره کړي دي
خير دی کنه راشه ،پروا نه لري

دا ګوهر که ټوله دنيا ولري
هيڅ نه دی جانانه چې تا نه لري

غزل

په دار ځړېږي هره ورځ یو سر په ښاریه کې
غوغا وي هرې خوا ته جوړ و ي شر په ښاریه کې

کمزوري په کې نه اوسي ،کمزوري ترې نه تښتي
اوسيږي اوس يوازې زورور په ښاریه کې

خدای خبر د کوم غم درونډ ځادر يې در اغوستی
فرق نه کيږي د غم او د اختر په ښاریه کې

دا زړه مې په دې دومره لوی جهان کې په تنګ شوی
چې نه مې شته عالمه خپل دلبر په ښاریه کې

تر اوسه يې د خپل طبيعت ملګري پيدا نه کړ
ګوهر غريب ګرځيږي در په در په ښاریه کې

غزل

ستا سرې شونډې اننګي غواړي
ګوهر مست دی او مستي غواړي

هر څوک ګله ستا ياري غواړي
هر څوک دغه خوشالي غواړي

زړه او عقل مې په جنګ دي اوس
اوس دا دواړه ازادي غواړي

شاعري کله اسانه ده ؟!
دا خو ويني د زړګي غواړي

يو بيت

پريږدئ چي مړ شم د جنت په دروازه کي مړ شم
خدای خو دي وکړي چي د خپل يار په کوڅه کي مړ شم

غزل

دبندي مرغه په څیر تیروم بند،ژوند
بې له تا جانانه نه راکوي خوند،ژوند
زما ژوند خو بس یو څو ساعته ژوند و
زما ژوند خو وه هغه ستا په مړوند، ژوند
دا خو ستا میني رسوا کړم سپوږمۍ مخیه
کنه ما لره د لمر غوندي څرګند ژوند
زما زړه ستا د ښو په غشو غوڅ دی
زما ژوند لکه ستا زلفې فکر مند،ژوند
ته چي دغسي خوږې غزلي لیکې
خدای دي مړ مه کړه ګوهره یاره ژوند،ژوند

دوه بیتونه

د ستا په سپین مړوند باندي د خوب په امیدونو
رسېږمه نور زه تر لېونتوب په امیدونو
زما همځولي خپلي تماشې کړي او مزې کړي
په ما غریب تېرېږي زلمیتوب په امیدونو

غزل

اې مه کوه زموږ په ارمانونو باندې لوبې
جانانه ناروا داسې په زړونو باندې لوبې

دا ستا په ګلابي مخ باندې یاره خولې راغلې
که پرخه د سبا کړې په ګلونو باندې لوبې

د خپل ژوند پروا نه لري چې مینه کې صادق وي
کوي لکه پتنګ په سرو اورونو باندې لوبې

یو څو کسان له ژوند او محبته منکر شوي
کوي د انسانانو په مرګونو باندې لوبې

ګوهره دروغجنه ته بې غمه مین نه یې
چې مینه کړې هغه کړې په سرونو باندې لوبې

غزل

ته پرېږده چې بې غمه شم ویده لکه ماشوم
جانانه لږ د ستا په زنګانه لکه ماشوم

تا چې د فراق درنې څپېړې په مخ راکړې
ژړېږي په سلګو سلګو مې زړه لکه ماشوم

ستا د خوږو سرو شونډو خوږو پسې ژړېږم
جانانه ستا یارۍ کې شومه زه لکه ماشوم

هر کله چې تاته مخامخ شمه لالیه
شرمېږي او غورځېږي مې دا زړه لکه ماشوم

راشه راپخلا شه او بیا ټینګه غېږه راکړه
خفه یې داسې هر وختې په څه لکه ماشوم

بله ورځ به خیر دی په رضا باندي خوله درکړم
ګوهره یاره ضد مه کوه ته لکه ماشوم

څلوریزه

چې کله شور شي ستا د تورو زلفو
په ما بل اور شي ستا د تورو زلفو
په خپلو زلفو مې مظبوط وتړه
که زړه مې تور شې ستا د تورو زلفو

پای

Pukhto.Net

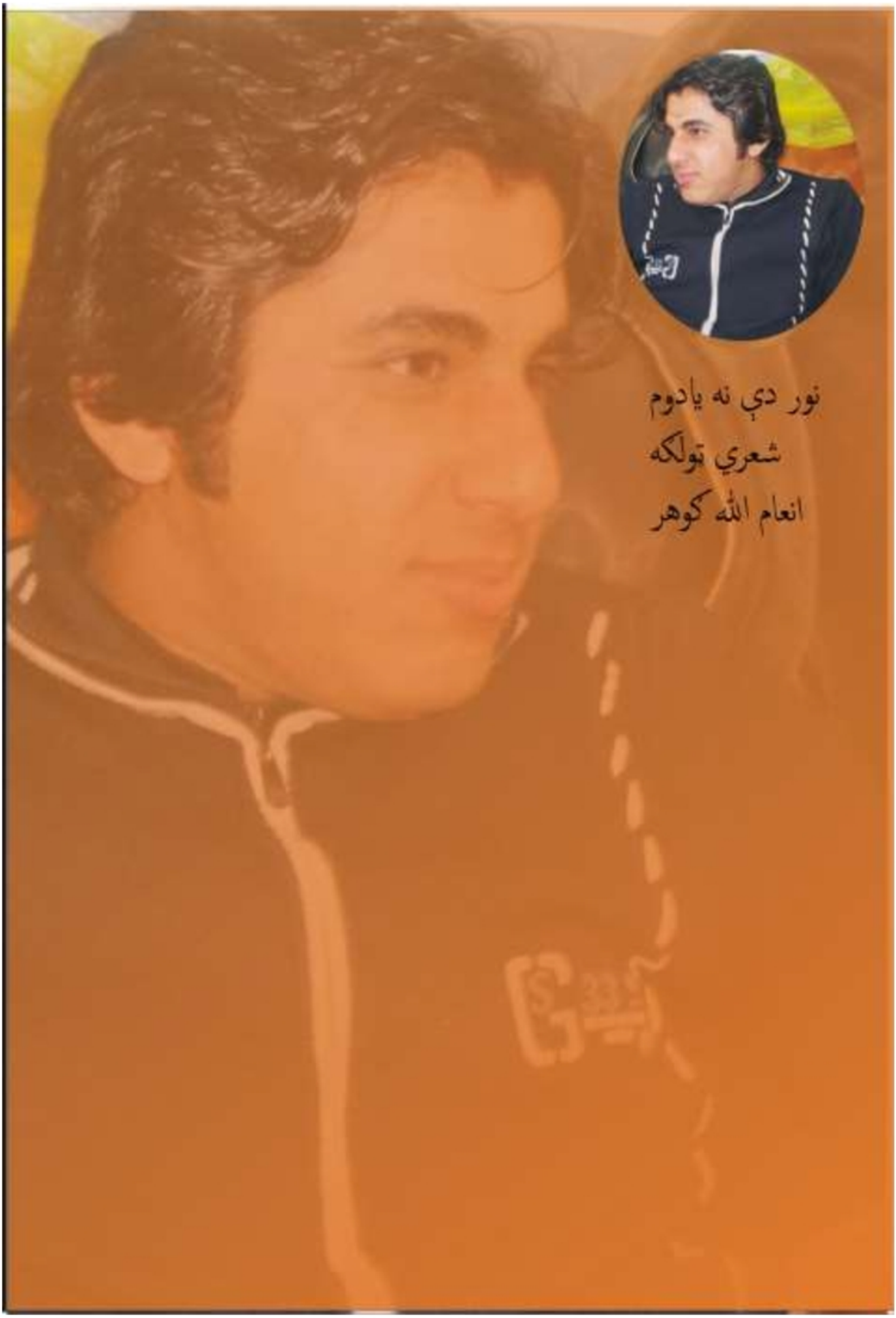
نور دې نه یادوم
شعري تولکه
انعام الله کوهر